

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

XVII. De Casuum reseruatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

inituri, vt videre est apud Suar. tom. 3. disp. 69. sect. 3. & tom. 4. disp. 26. sect. 4. & 5. & disp. 30. sect. 3. & patet etiam cap. *Eos*, de sent. excomm. Hæc est autem in tali casu differentia obseruanda, quod Sacerdos ille tunc à quibusuis peccatis etiam reseruatis directe absoluat; à censuris vero non nisi sub ea conditione, vt elapso mortis periculo poenitens se coram superiore sistat, id quod sibi ab illo iniungetur præstiturus, vt citato cap. declaratur.

Potest etiam Sacerdos non approbatus à peccatis mortalibus alijs confessis, & remisissis, & à quibusuis venialibus, quemlibet sacramentaliter absolueret; dummodo tamen non sit excommunicatus, aut alio impedimento canonico notoriè obstrictus, vt docent Viuald. Pefant, Suar. Henriq. Regin. & alij apud Bonac. disp. 5. quæst. 7. de Sac. Pœnit. pun. 1. siue id possit ex vi ordinationis suæ, siue ex consuetudine, vel tacita Ecclesiæ concessione, siue ex eo, quod poenitens quoad ea peccata se ei subijcit, quæ clausibus Ecclesiæ non tenetur subijcere: quæ apud citatos auctores fusiùs explicantur.

Addimus è Tol. lib. 3. cap. 13. posse quoque Episcopum vel curatum, etiam in aliena Diocesi vel parochia, subditos confitentes, audire & absolueret; quod tamen sine scandalo, aut aliorum offensione fieri debet.

SECTIO XVII.

De casuum reseruatione.

CERTVM est, & in Conc. Trid. Sess. 4. cap. 7. expressè definitum; Pontifices Max. pro suprema potestate, sibi in uniuersa Ecclesia tradita, causas aliquas criminum grauiores suo peculiari iudicio reseruare potuisse. Neque dubitandum est, quando omnia, quæ à Deo sunt, ordinata sunt, quin hoc idem Episcopis omnibus in sua cuique Diocesi, in auctoritatem tamen, & non in destructionem, liceat, pro illius subditos traditâ supra reliquos inferiores Sacerdotes auctoritate, præsertim quoad illa, quibus excommunicationis censuræ

annexæ

annexa est. Hanc autem delictorum reservationem, consonum est divinae auctoritati, non tantum in externa politica, sed etiam coram Deo vim habere. Ex qua Concilii definitione sequitur, Sacerdotes inferiores etiam approbatos, nec licite, nec valide posse à casibus illis reservatis sine speciali facultate absolvere, præterquam in articulo mortis, ut præc. sect. dictum est.

Quæres, quinam casus summo Pontifici, quinam item Episcopis sint reservati. Resp. primò, nec venialia peccata, nec mortalia pure interna, sed sola peccata mortalia externo opere consummata reservari solent, ut docent Major, Med. Henric. Suar. & plures alii apud Laym. Tract. 6. de Sac. Pœnit. cap. 12.

Resp. 2. non convenire inter Doctores quinam casus Episcopis ex jure sint reservati: quidam enim existimant nullos casus eis esse jure reservados: alii quodcunque peccatum enorme, publicum, scandalosum, ob quod olim publica pœnitentia imposta fuisset, censent Episcopis reservatum esse, ut adulterium notorium, homicidium: alii aliter sentiunt. Tutissimum in re dubia est, ut quilibet confessarius attendat consuetudinem, & statuta Synodalia, & Episcopalia, ac reservationes speciales Diœcesis illius, in qua versatur, & administrandæ pœnitentiæ incumbit, illique in praxi se conformet, ut rectè monet Laym. supra.

Quod verò spectat ad summum Pontificem, Nav. cap. 27. num. 261. Suar. disp. 29. de pœnit. sect. 2. Tol. lib. 3. cap. 14. & communiter alii docent, nullum ab illo peccatum reservari consuevisse, nisi ratione excommunicationis, seu censura adjunctæ ita ut, si Papa ejusve Pœnitentiarius à censura illa absolvat, quilibet confessarius postea possit in conscientia foro absolvere: imò (ut observat Henric. & alii, apud eundem Laym. supra) si quis committat peccatum aliquod Papæ reservatum, sed ex ignorantia invincibilis sciat, censuram tali peccato esse annexam; sicut ignorantia illa juris eum ab excommunicatione incurrenda excusat, ut infra suo loco dicitur; sic etiam facit,
ut e-

ut e-

ut eius peccatum minimè reservatum censetur.

Quod si rursus quæras, quinam sint casus illi ob annuam censuram summo Pontifici reservati? Resp. plurimos & varios esse, qui in toto jure Canonico passim legi possunt, & à Toletò fusè explicantur lib. 1. cap. 19. & seq. *Rituale Parisiense* adnotantur præsertim sequentes, qui (ibi ibidem dicitur) frequentius in his regionibus possunt accidere.

1. Exustio Templorum, nec non & Domorum prophetarum procurata; dum incendiarius est publicè denunciatus: quod etiam de effractione, & spoliatione ædium sacrarum similiter intelligi debet.

2. Simonia realis in ordinibus & beneficiis, & confidentia; dum modò sit publica.

3. Occisio, seu mutilatio membrorum, & quæcumque atrocior percussio Religiosi, vel Clerici in sacris constituti.

4. Percussio Episcopi, seu alterius Prælati.

5. Delatio armorum ad partes infidelium.

6. Falsificatio Bullarum, seu Litterarum summi Pontificis.

7. Invasio, depraedatio, occupatio, aut devastatio terrarum Romanæ Ecclesiæ.

8. Violatio interdicti ab eadem sancta Sede impositi.

Quibus additur crimen hæresis; à quo tamen in plebisque Galliarum, & aliarum Provinciarum locis solent Episcopi, sive ex consuetudine immemorabili, sive ex tacita vel expressa licentia summi Pontificis absolvere.

Observat autè Laym. l. 1. Tr. 5. part. 2. de excom. c. 6. reservationem illam à summis Pontificibus factam, non adeò strictam esse, quin ob plures causas relaxetur, & ad Episcopalem jurisdictionem devolvatur: quæ causæ in jure Canonico exprimentur, ut videre est in cap. *De cetero*, & cap. *Et noscitur*. de sent. excomm. Prima causa, est ætatis infirmitas; si nimirum impuberes in casum aliquem Papæ reservatum incidant; ii etiam post pubertatem ab Episcopo absolvi possunt, ut habetur, cap. *Pueris*, de sent. excomm.

Secun-

Secunda, est sexus infirmitas: mulieres enim in excommunicationem Papalem lapsæ ab Episcopo absolvi possunt, ut habetur cap. *Mulieres*, & cap. *Quamvis*, eod. titul. Tertia denique causa, est, quodvis legitimum impedimentum Sedem Apostolicam adeundi: qua ratione excusantur pauperes, senes, valetudinarii. Item ii, qui sui juris non sunt, aut qui ob curam administrandi familiam, gerendi officium publicum; vel ob periculum vitæ, infamiæ, scandali, aut aliam similem causam impediuntur, ne Romam ad absolutionem recipiendam proficisci possint, ut toto illo titulo variis capitibus explicantur: unde concludit, quod juxta regulam communiter receptam, *casus Papalis, superveniente impedimento adeundi Papam, fit Episcopalis.*

SECTIO XVIII.

Quanam conditiones requirantur in confessario, ut debitè ministerio suo fungatur.

EX iis, quæ præc. sectionib. dicta sunt, constat tres præcipuas conditiones in Sacramenti hujus ministro requiri ad hoc, ut validè illud administrare possit; nimirum ut sit Sacerdos, ut sit ab Episcopo approbatus, utque jurisdictionem ordinariam, vel delegatam nulla reservatione, censura, aut quavis alia ratione impeditam in foro interiori habeat. Ut autem non modo validè, sed etiam licitè, ac debitè suo fungatur officio, tres adhuc conditiones ipsi necessariæ sunt; probitas scilicet, doctrina, & prudentia. De duabus primis hac sect. breviter aliquid dicemus; tertiam verò in proximè seq. explicabimus.

Atque in primis quod spectat ad probitatem, certum est, sancta non nisi sanctè esse tractanda; nec Sacramenta in statu peccati mortalis administrari posse, quin novum mortale peccatum incurratur, ut supra cap. 1. à nobis dictum